

Сільвія Е. Опред

Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Суть учнівства

Коли, здійснюючи піклування про інших, ми керуємося принципом любові, наше служіння їм перетворюється на євангелію в дії.

Від початку часів Господь навчав, що для того, щоб стати Його народом, нам слід бути одного серця і одного розуму¹. Спаситель також пояснив, що двома великими заповідями у законі є “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою” та “Люби свого ближнього, як самого себе”². Згодом, невдовзі після того, як Церкву було відновлено, Господь повелів святим “відвідувати бідних і нужденних та надавати їм допомогу”³.

Що є спільним між усіма цими заповідями? Те, що ми маємо любити одне одного і служити одне одному. В цьому, фактично, полягає суть учнівства в істинній Церкві Ісуса Христа.

Відзначаючи 75-річчя церковної програми благополуччя, ми згадуємо цілі цієї програми, які полягають в тому, щоб допомогти членам Церкви самостійно досягти самозабезпечення, піклуватися про бідних і нужденних та здійснювати служіння. Церква організувала свої ресурси так, щоб допомогти членам Церкви забезпечити фізичне, духовне, соціальне та психологічне благополуччя для себе самих, своїх сімей та інших людей. Єпископ—це чин священства, який має особливе

повноваження піклуватися про бідних і нужденних та розпоряджатися такими ресурсами, щоб допомагати членам Церкви у своєму приході. Кворуми священства, Товариство допомоги і, зокрема, домашні та візитні вчителі допомагають йому виконувати цей обов'язок.

Забезпечення благополуччя завжди було одним з головних завдань Товариства допомоги. Коли пророк Джозеф Сміт організував Товариство допомоги у 1842 році, він сказав жінкам: “Це початок кращих днів для бідних і нужденних”⁴. Він сказав сестрам, що мета цього товариства полягає в тому, щоб “допомогати бідним і нужденним, вдовам і сиротам і служити всім великодушним цілям. ... Вони литимуть оливи й вина на рани враженим, вони витиратимуть сльози сиротам і звеселятимуть серце вдови”⁵.

Він також зазначив, що Товариство “може спонукати братів чинити добрі справи, пильнуючи за потребами бідних, шукати тих, хто шукає милосердя, і задовольняти їхні потреби, допомагати, коригуючи громадську мораль і зміцнюючи суспільні чесноти”⁶.

Члени Церкви—чоловіки і жінки—сьогодні беруть спільну

участь у наданні допомоги нужденним. Носії священства підтримують найнеобхіднішим тих, хто потребує духовного проводу і допомоги. Натхненні домашні вчителі благословляють життя і несуть благословення євангелії у кожную сім'ю. Крім того, вони надають фізичну підтримку і діляться талантами в інші способи, наприклад, допомагають нужденній сім'ї зробити вдома ремонт, допомагають сім'ї переїхати на інше місце проживання чи допомагають брату знайти потрібну роботу.

Президенти Товариства допомоги відвідують сестер вдома, щоб за дорученням єпископа виявити їхні потреби. Натхненні візитні вчителі наглядають за сестрами і піклуються про них та їхні сім'ї. Часто вони першими відгукуються у часи, коли виникає негайна потреба. Сестри з Товариства допомоги готують їжу, здійснюють милосердне служіння і надають постійну підтримку в часи випробувань.

Члени Церкви по всьому світу раділи в минулому і мають радіти зараз наявним нагодам служити іншим. Своїми об'єднаними зусиллями ми допомагаємо бідним, голодним, тим, хто страждає чи зазнав лиха, і в такий спосіб рятуємо душі.

Кожен єпископ має Господню комору, яка наповнюється, коли віддані члени Церкви надають єпископу можливість використовувати їхній час, таланти, навички, співчуття, матеріали та кошти для піклування про бідних і розбудови царства Бога на землі⁷. Усі ми можемо зробити свій внесок до Господньої комори, сплачуючи пожертвування від посту і надаючи можливість єпископу скористатися всіма нашими ресурсами для допомоги нужденним.

Хоча світ змінюється дуже швидко, принципи благополуччя

не змінилися з часом, оскільки вони є натхненною Богом і явленою через одкровення істиною. Коли члени Церкви і їхні сім'ї роблять усе можливе, щоб забезпечувати самих себе і все ж не можуть задовольнити своїх основних потреб, Церква готова прийти на допомогу. Одразу ж задовольняються нагальні потреби і розробляється план, щоб допомогти одержувачу стати самозабезпеченим. Самозабезпечення—це спроможність забезпечувати себе та свою сім'ю духовно—необхідною підтримкою, і матеріально—речами першої потреби.

Збільшуючи рівень власного самозабезпечення, ми стаємо більш спроможними допомагати і служити іншим так, як це робив Спаситель. Ми наслідуємо приклад Спасителя, коли служимо нужденним, хворим і тим, хто страждає. Коли, здійснюючи піклування про інших, ми керуємося принципом любові, наше служіння їм перетворюється на євангелію в дії. Це євангелія в її найпрекраснішому виді. Це чиста релігія.

Виконуючи різні церковні доручення, я відчувала смирення від

того, з якою любов'ю і турботою єпископи та провідники Товариства допомоги ставляться до своїх отар. Коли на початку 1980-х років я служила президентом Товариства допомоги колу в Чилі, ця країна перебувала у стані значного економічного спаду, і рівень безробіття сягав 30 відсотків. Я була свідком того, як героїчні президенти Товариства допомоги та віддані візитні вчителі за таких невблаганних обставин йшли "добро чинячи"⁸. Вони були живим прикладом слів з Приповістей 31:20: "Долоню свою відкриває для вбогого, а руки свої простягає для бідного".

Сестри, чії сім'ї самі мали дуже незначний достаток, постійно допомагали тим, хто, на їхню думку, був у ще більшій нужді. Тоді я глибше зрозуміла, що бачив Спаситель, коли Він проголосив у євангелії від Луки 21:3–4:

"Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця вкинула більше за всіх!

Бо всі клали від лишка свого в дар Богові, а вона поклала з убогства свого весь прожиток, що мала".

Кількома роками пізніше, як президент Товариства допомоги колу

в Аргентині, я спостерігала те саме, коли гіперінфляція і, внаслідок неї, колапс економіки захлиснули країну та вразили багатьох наших відданих членів Церкви. І знову я бачила це під час нещодавніх відвідин Кіншаса у Демократичній Республіці Конго, Антананаріву на Мадагаскарі та Булавайо в Зімбабве. Повсюди члени Церкви з приходів і, зокрема, сестри з Товариства допомоги продовжували зміцнювати віру, підтримувати людей і сім'ї та допомагати нужденним.

Як чудово думати про те, що смиренна сестра чи брат, які мають церковне покликання, можуть піти в дім, де є бідність, горе, хвороба чи страждання і принести спокій, полегшення і радість. Де б не знаходився приход або філія, чи якою великою або малою не була група, кожний член Церкви по всьому світу має таку нагоду. Це відбувається кожного дня і це відбувається десь саме в цю мить.

Карла—молода мати. У неї двоє дітей. У її чоловіка Брента довгий робочий день, крім того, він витрачає одну годину, щоб дістатися роботи і стільки ж щоб повернутися

додому. Невдовзі після народження їхньої другої дівчинки вона розповіла про випадок, що стався з нею: “Наступного дня після того, як я отримала покликання служити радником у Товаристві допомоги нашого приходу, я почала відчувати збентеження. Як же я зможу взяти на себе обов’язок допомагати піклуватися про жінок у нашому приході, коли приділяю весь свій час лише тому, щоб бути дружиною й матір’ю дуже непосидючої дворічної дитини і немовляти. Коли я розмірковувала над цими почуттями, дворічна дитина захворіла. Я точно не знала, як їй допомогти одночасно піклуючись про немовля. Саме тоді сестра Васден, одна з моїх візитних вчителів, несподівано завітала до нас. Вона, як мати дітей, що вже підросли, достеменно знала чим допомогти. Вона сказала мені, що я маю робити, а сама пішла до аптеки, щоб придбати все необхідне. Пізніше вона домовилася, щоб мого чоловіка зустріли на залізничній станції і підвезли, аби він міг швидше дістатися додому і допомогти мені. Я вірю, що вона

прийшла, бо відчула спонукання Святого Духа і це, разом з її прагненням служити мені, було саме тим запевненням, якого мені так не вистачало від Господа, що Він допоможе мені служити у моєму новому покликанні”.

Небесний Батько любить нас і знає наші унікальні обставини та здібності. І хоча ми щодня в молитві звертаємося по допомогу до Нього, Він, як правило, задовольняє наші потреби через інших людей⁹.

Господь сказав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”¹⁰.

Чиста любов Христа виявляється, коли ми здійснюємо самовіддане служіння. Коли люди допомагають одне одному, це освячує їх, підносить того, хто отримує і упокорює того, хто дає. Це допомагає нам стати справжніми учнями Христа.

План програми благополуччя завжди полягав у тому, щоб застосовувати вічні принципи евангелії. Це дійсно самозабезпечення у Господній спосіб. Я закликаю кожну з нас ще раз підтвердити наше прагнення

служити для Господньої комори, щоб благословляти інших.

Я молюся, щоб Господь благословив кожну з нас глибшим почуттям милості, милосердя і співчуття. Я благаю про збільшення нашого прагнення і спроможності знаходити тих, кому менш поталанило, хто потрапив у біду або страждає, і допомагати їм; щоб їхні потреби могли бути задоволені, щоб їхня віра зміцнилася і щоб їхні серця могли сповнитися вдячністю і любов’ю.

Хай Господь благословить кожну з нас, коли ми ходимо в слухняності Його заповідям, Його евангелії і Його світлу. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Мойсей 7:18.
2. Див. Матвій 22:36–40.
3. Учення і Завіти 44:6.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:607.
5. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 458.
6. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, (2007), с. 458.
7. *Providing in the Lord’s Way: A Leader’s Guide to Welfare* (1990), 11.
8. Дії 10:38; Уложення віри 1:13.
9. Див. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 82.
10. Іван 13:35.